

LBRIS

We know
books

CHARLOTTE LUCAS

ANUL TĂU
PERFECT

Traducere din limba germană
CORNEL STOENESCU

1

Jonathan

Luni, 1 ianuarie, ora 7.12

Jonathan N. Grief era nemulțumit. Ca în fiecare dimineață, și-a încălțat pantofii de jogging la ora 6.30, a încălecat mountain bike-ul și a plecat să-și facă alergarea zilnică în jurul lacului Aussenalster.

Ca de obicei de 1 ianuarie, nu era posomorât doar la vederea resturilor de petarde, rachete și pocnitori chinezești, care formau cu zăpada cenușie un amestec alunecos pe trotuare, pistele pentru biciclete și pentru alergare; nu îl enervau doar sticlele de șampanie sparte și murdare, care în timpul nopții fuseseră folosite ca rampe de lansare și pe care, evident, nimeni nu considerase necesar să le arunce apoi în containerele speciale; nu îl supăra doar aerul greu și cețos pe care petrecăreții hamburghezi – iresponsabili după Jonathan Grief – îl transformaseră prin focuri de artificii prostești într-un coșmar de praf fin, care asemenea unui clopot de păclă plutea deasupra

orașului hanseatic, împiedicându-l pe el în acest moment să respire cum trebuie.

(Bineînțeles, cheflii revelionului zăceau acum mahmuri, ca în comă, în paturile lor, după ce la un minut după miezul nopții își expediaseră în vânt, cu rachete asurzitoare, intențiile pentru noul an: de a bea mai puțin și de a se lăsa de fumat. Până la primele ore ale dimineții petrecuseră dezlănțuit, fără să îi intereseze că fac praf o sumă cu care bugetul federal s-ar fi putut salva imediat.)

Nu, nici măcar acesta nu era cel mai mare motiv de enervare pentru Jonathan Grief.

Cel mai mult îl indigna faptul că ex-soția lui, Tina, nu pierduse ocazia nici anul acesta, ca în cursul nopții să îi atârne la ușă o figurină din ciocolată – un coșar –, împreună cu o felicitare pe care, ca întotdeauna, scrisese: „Un an nou cu succese și noroc!”

Un an nou cu succese și noroc! Când trecu grăbit peste Krugkoppelbrücke, după care se făcea o alee ce ducea la Alsterpark prin fața Red Dog, prinse o viteză de 14 kilometri pe oră și fiecare pas scotea un zgomot sec pe aleea cu nisip.

Un an nou cu succese și noroc! Aplicația pentru alergare de pe smartphone-ul lui Jonathan arăta o viteză de 16 kilometri pe oră și o frecvență cardiacă de 156 bătăi pe minut, ceea ce însemna că astăzi va stabili un record pe distanța de 7,4 kilometri. Până acum cea mai bună performanță a sa era de 33,29 minute, pe care o va doborî, dacă o ținea tot așa.

Pe colina de la Clubul Anglo-German mai reduce viteza. Era o prostie. De ce ar trebui să se ambaleze gândindu-se

la „atenția“ Tinei, să își pună sănătatea în pericol și să facă o întindere musculară? Oricum erau despărțiți de cinci ani și un banal coșar din ciocolată nu trebuia să-l tulbure atât.

Da, o iubise pe Tina. Chiar foarte mult. Și ea îl părăsise pentru (pe atunci) cel mai bun prieten al său, Thomas Burg, punând capăt unei fericite căsnicii de șapte ani. Totdeauna Jonathan gândise că ei fuseseră fericiți. Se pare că Tina nu văzuse lucrurile tot așa, altfel nu s-ar fi întâmplat povestea asta cu Thomas.

Atunci ea îl asigurase ferm că nu era vina lui, a lui Jonathan, dar, în fond, oricine judecă logic știe că *totuși*, într-un astfel de caz unul din cei doi este vinovat.

Jonathan se mai întreba și astăzi cum de se putuse întâmpla. În definitiv, el îi oferise Tinei raiul pe pământ în cel mai adevărat sens al cuvântului. Cumpărase pentru ea o casă frumoasă chiar lângă Innocentiapark, în Harvestehude, și o reamenajase după placul ei (îi făcuse și un refugiu propriu, care avea chiar și baie și dressing!), îi dăduse posibilitatea să-și lase slujba (pe care o ura) de graficiană la o agenție de publicitate și să ducă o viață liberă, exact cum își dorea ea.

Îi ghicea din priviri aproape orice dorință. Indiferent că era vorba despre o rochie drăguță, o poșetă și sic, o bijuterie ori un automobil nou. Era suficient ca Tina să spună că îi place ceva și acel „ceva“ era al ei.

Aveau o viață lipsită de griji și fără obligații. Editura Griefson & Books, pe care Jonathan o preluase de la tatăl lui, era condusă strălucit de un manager, așa că el mai trecea pe acolo doar când și când, de formă. Făcuseră cele

UBRIS | We know books

mai scumpe excursii în cele mai exclusiviste țări, erau considerați bine-veniți la orice eveniment din societatea orașului hanseatic și nu le păsa dacă viața lor privată ar putea cădea victimă presei bulevardiere.

Tina trăise din plin viața alături de el. Totdeauna propusese destinațiile turistice cele mai exotice, purtase modele create de cei mai rafinați designeri și își redecorase periodic toate camerele vilei.

O întreba uneori și dacă nu se plictisește, când venea din nou cu aceleași obiecte.

Tina căuta un „mai mult“ pe care mult timp nici nu l-a putut numi, în orice caz nu față de Jonathan. Încercase cursuri de limbi străine, grupuri de alergare (la recomandarea lui Jonathan), cursuri de chitară, tenis, Qigong și diverse alte activități, fără a se opri mai mult timp asupra uneia. Ajunseseră chiar și la discuții serioase pe tema copiilor (și nu doar atât, trecuseră și la fapte), deși Tina susținuse solemn că ei se simțeau perfect în doi.

În cele din urmă ea a mers la o terapeută.

Ce discuta acolo în timpul ședințelor săptămânale era ceva ce Jonathan nu știa nici astăzi. Nu considerase necesar să îi împărtășească acest lucru. Dar despre orice o fi fost vorba, era evident că Tina găsisese acel indefinibil „mai mult“ al ei la Thomas, pe care Jonathan îl cunoștea încă din școală și care era responsabil de marketing la Griefson & Books.

După despărțire, Thomas amână să demisioneze din postul de la editură, o trimise pe Tina înapoi la agenția de publicitate și locuiau amândoi în cartierul Schanze, într-un apartament cu trei camere.

Gândindu-se la ei, Jonathan clătină sceptic din cap privindu-și fix pantofii sport Nike galben-neon. Ce viață ratată în numele iubirii! Și tocmai Tina îi ura lui „Un an nou cu succese și noroc“? Culmea ironiei!

Jonathan pufni zgomotos și în dreptul gurii i se formă un norișor de aburi. El *avea* succese și *era* – fir-ar să fie! – norocos!

Mări ritmul pașilor și în apropiere de locul rezervat pentru câini aproape că se poticni, evitând în ultimul moment fecalele uneia dintre javrele lăsate aici libere de stăpâni.

Se opri respirând greu, scoase din borsetuța-sport fixată deasupra cotului o pungă mică din plastic, o înfășură pe mână, ridică murdăria cu vârful degetelor și o aruncă în primul coș de gunoi. Nu că i-ar fi făcut plăcere, dar cineva trebuia să facă și asta.

Încă o problemă care îl irita teribil pe Jonathan Grief. Toți acești mari „iubitori de animale“, care țineau în condiții nepotrivite un Dog german ori un Weimaraner în casele lor vechi și elegante, dar care nu se osteneau să le strângă rahații, când biete animale se smuceau prin zonă pentru cele cinci minute obligatorii.

Începuse deja să scrie în minte un nou e-mail către redacția ziarului *Hamburger Nachrichten*, pentru că această gravă problemă trebuia neapărat rezolvată! Legiuitorul trebuia să intervină grabnic și să prevadă sancțiuni dure, pentru ca și ultimul om să priceapă că propria libertate trebuia să înceteze acolo unde ea aducea prejudicii altuia. Iar rahații pe pantof, în concepția lui Jonathan, reprezentau cu siguranță o prejudiciere a drepturilor. Una care puțea oribil.

LIBRIS

We know
books

În timp ce alerga din nou ușor, aruncă o scurtă privire asupra aplicației pentru alergare de pe smartphone și se enervă văzând că se dusese naibii toată socoteala lui. Își dori ca delincventul cu câinele să îi cadă în mână, că ar avea el ce să-i spună!

După care gândurile îi reveniră la Tina și la Thomas. Tina și Thomas probabil că își spuneau unul altuia „Tini“ și „Tommy“, dar și „Șoricel“ și „Ursuleț“, cine știe?

Își imaginează cum aceștia stăteau împreună la o sticlă de vin roșu de la reduceri, în camera lor de zi de doi bani, mobilată de la Ikea, în timp ce fata lor Tabea – da, da, daaa, evident că viața în doi nu fusese întruchiparea perfecțiunii, dacă Tina, la treizeci de secunde după anunțarea legăturii ei amoroase cu Thomas, adusese pe lume un bebeluș – moțâia liniștită în patul-leagăn din zadă bio, confecționat manual. Tini, Tommy și Tabbi sau, la fel de bine, Tick, Trick și Track.

Tick, Trick și Track în șandramaua lor din Schanze. Iar Tick și Trick se gândesc la Jonathan și la cât de bine îi merge lui. Asta până când Tick zice că mai vrea să meargă o dată la Penny, unde tocmai au băgat niște coșari din ciocolată atât de dulci, încât ar putea și ea să cumpere unul, pe care să îl agațe de ușa ex-ului, împreună cu o felicitare, că tot îl părăsise pe acesta atât de josnic și îi rupsese inima.

– Bună idee, Tick! strigase Trick. Și mai ia, te rog, o sticlă de Chateau de Clochard, care este la ofertă, pentru că vom sărbători diseară!

Pulsometrul indică 172 de bătăi pe minut și Jonathan trebui din nou să își încetinească alergarea pentru a-și

menaja sănătatea. Nici el nu știa ce era cu el în dimineața aceasta și, scrâșnind din dinți, fu nevoit să accepte că încă nu reușea să nu se mai gândească la Tina și la noua ei viață.

Și asta cu toate cele douăzeci de ore petrecute la psiholog, care îl asigurase că poate stârpi răul în cel mult două-trei ședințe. Iată încă un incompetent din pricina căruia Jonathan putea să se enerveze, dacă voia. Individul a mai avut și nerușinarea să îi reproșeze cooperarea slabă, atunci când Jonathan se plânsese de ineficiența terapiei.

În mod surprinzător – gândi Jonathan în timp ce tropăia prin fața debarcaderului Bodo's Bootssteg (și aici apostroful era eronat utilizat, cum să nu înnebunești!) – după despărțire, Tina nu pretinsese absolut nimic de la el. Nici bani, nici pensie alimentară, nici dreptul la casă. Nimic, nimic.

Deși, după avocații lui Jonathan, ar fi putut cere toate acestea, ba chiar ceva mai mult. Dar ea plecase exact așa cum venise cu opt ani înainte – fără avere și cu o slujbă de graficiană plătită sub medie. Refuzase chiar și automobilul Mini primit cadou de la el, ca și toate bijuteriile, în ciuda protestelor lui.

Psihologul lui Jonathan fusese atunci de părere că Tina dovedise stil și demnitate, pentru că ea voise despărțirea. Dar pe lângă faptul că îl plătea pe psiholog ca să îl scape cât mai rapid de povara aceasta, și nu ca să îi asculte opiniile necalificate referitoare la comportamentul fostei, Jonathan văzuse până acum situația puțin altfel: renunțarea Tinei la tot ce i s-ar fi cuvenit legal nu era o despărțire demnă, ci doar o malițiozitate perfidă, prin care voia să

arate că nu avea nevoie de el. Nici de banii lui. Nici măcar de asta.

Douăzeci de minute mai târziu, Jonathan ajungea asudat și gâfâind ca niciodată la Trimm-Fit-Circle în Schwanenwik. În fiecare dimineață își încheia aici turul cu un program de exerciții de treizeci de minute pe o porțiune scurtă, pe care la această oră de obicei nu se mai afla nimeni în afară de el. Cu atât mai mult în prima dimineață a anului, când el părea unicul om de pe suprafața pământului.

Făcu mai întâi cincizeci de flotări, apoi cincizeci de exerciții pentru abdomen, urmate de cincizeci de tracțiuni la bară. Repetă procedura de trei ori, după care se simți pregătit fizic pentru zi. Și când la exercițiile de întindere se privi de sus în jos, constată ca de atâtea ori cu bucurie că programul sportiv zilnic merita cu vârf și îndesat.

La cei patruzeci și doi de ani ai săi era într-o formă foarte bună. La fitness ar fi putut concura, fără nicio problemă, cu orice bărbat aflat în cel de-al treilea deceniu al vieții. Cu optzeci de kilograme la o înălțime de 1,90 metri, era mai suplu decât majoritatea bărbaților de vârsta sa. Spre deosebire de Thomas, care încă din anii de școală vădea o tendință de îngrășare la nivelul coapselor.

Și tot spre deosebire de „marea dragoste“ a Tinei, Jonathan avea părul negru și des, cu doar câteva șuvițe cărunte la tâmples, formând un interesant contrast cu ochii lui albaștri, după cum spunea mereu fosta lui soție.

Un contrast ce nu părea să o mai intereseze, pentru că sărmanul Thomas căpătase deja, înainte de a împlini treizeci de ani o chelie frontală strălucitoare, pe care o puteai numi „început de chelie“ doar însoțind cuvintele

cu o privire iubitoare. Și în plus, ochii săi erau de o culoare ce oscila între maro-fad și verde-sticlos.

Jonathan surâse când se gândi cât de des fusese nevoie să îl încurajeze pe cel care pe atunci îi era cel mai bun prieten, când acesta o dădea în bară cu femeile.

Cu atât mai nedreaptă era acum situația. Numai când se gândea la ce îi spusese Thomas: „Hm..., Jonathan, nu o lua în tragic. Cel mai bun câștigă!“ Cel mai bun – pfui! De când demisionase, Thomas câștiga în calitate de „consilier independent de marketing“ venitul net al unui șomer; deci de un succes nici nu putea fi vorba în cazul lui.

Înainte să înceapă din nou să se frământa de ce îl părăsise Tina pentru acest individ în mod obiectiv calificat ca „inferior“, Jonathan ridică din umeri și se îndreptă spre bicicleta pe care, ca întotdeauna, o lăsase la intrarea în Trimm-dich-Parcours.

Când văzu punga neagră care atârna de ghidonul bicicletei sale, înmărmuri. Cum ajunsese aceasta acolo? O uitase cineva? Dar de ce tocmai pe bicicleta lui? Ciudat. Nu cumva era și asta un fel de „atenție“ din partea Tinei? Îl spiona în timpul antrenamentelor matinale?

O apucă de mâner și o scoase de pe ghidon. Părea relativ ușoară și la o privire mai atentă văzu că era, de fapt, doar o pungă de cumpărături ceva mai pretențioasă din nailon, cu fermoar, dintre acelea care se pot strânge portofel și se găsesc la orice casă de supermarket.

Jonathan se întrebă dacă se cuvenea să o deschidă, din moment ce nu îi aparținea. Se gândi că poate să o facă, pentru că, în definitiv, fusese pusă pe ghidonul bicicletei

LIBRIS | We know
BOOKS

lui, așa că trase fermoarul cu o mișcare rapidă și aruncă o privire înăuntru.

Era o carte groasă legată în piele albastră-închis. Interesat, Jonathan o luă în mână și o răsuci într-o parte și în alta. Cartea era nouă, pielea lucrată cu artă, cu cusături albe, asigurată cu o clapă cu buton.

O agendă filofax, pe care în era iPhone-ului și a Blackberry&Co. doar puțini oameni o mai utilizează, în orice caz dacă sunt mai tineri de cincizeci de ani.

Jonathan era nedumerit. De ce i-ar atârna lui cineva de bicicletă o pungă cu o agendă de modă veche?!

2

Hannah

Cu două luni în urmă

Duminică, 29 octombrie, ora 8.21

Hannah Marx se trezi și își dădu seama că era îndrăgostită. Dar habar nu avea de cine. Știa doar atât: nu era vorba – ceea ce o irita și mai mult – în niciun caz de prietenul ei Simon Klamm, din partea căruia aștepta de mai mult timp o cerere în căsătorie. Desigur că în secret. Nu îi spusese niciodată și nici nu îi sugerase așa ceva. Dar pentru că formau o pereche de mai bine de patru ani, după părerea lui Hannah era și timpul ca acesta să o ceară de soție.

Îndoi cuvertura, se așeză pe ea și se frecă la ochi confuză. Ce era cu visul acesta ciudat pe care tocmai îl avuse? Simțea încă furnicăturile plăcute care îi străbătuseră trupul și, uitându-se în oglinda de lângă pat, văzu că avea obraji îmbujorați. Buclele ei roșii erau răvășite, de parcă toată noaptea s-ar fi tăvălit între perne, ba chiar și buzele îi străluceau roșii și pline, ca după un giugiulit îndelungat.